

Πιστώς εορτάσωμεν

[Ορθοδοξία](#) / [Θρησκευτική ζωή](#)

[Σοφία Μπεκρή, φιλόλογος-θεολόγος](#)

«Δεύτε, άπαντες, Χριστού τα Γενέθλια πιστώς προεορτάσωμεν», μας καλεί η Εκκλησία διά στόματος των εμπνευσμένων υμνωδών της, και συγχρόνως μας προετοιμάζει να ζήσωμε την μεγάλη αυτήν Δεσποτική εορτή της του Χριστού Γεννήσεως πνευματικώ τω τρόπω, «ψαλμοίς και ύμνοις και ωδαίς πνευματικαίς.»

Πράγματι, όλες οι Ακολουθίες των ημερών αυτών, και μάλιστα από την Κ' Δεκεμβρίου, που η Εκκλησία μας εισάγει και επισήμως στην προεόρτια περίοδο, δεν κάνουν τίποτε άλλο από το να υψώνουν τον νού μας και να ανάγουν την διάνοιά μας «επί την Βηθλεέμ», όπου συντελείται «το εν τω σπηλαίω μέγα μυστήριον». Ως και κατανυκτικά Απόδειπνα μας προσφέρει η Εκκλησία μας, με υπέροχες πνευματικές ωδές, που θυμίζουν τον αναστάσιμο κανόνα, παραπέμπουν όμως στην Γέννηση, όπως λ.χ. «Τω την άβατον κυμαινομένην θάλασσαν...», «Έφριξε παιδων ευαγών το ομόστολον ψυχής άσπιλον σώμα...», «Εμεγάλυνας Χριστέ, την τεκούσάν σε Θεοτόκον...»

Προεξάρχουσα, ασφαλώς, θέση ανάμεσα σ' όλους αυτούς τους υπέροχους ύμνους

έχει το γνωστό Προεόρτιο Απολυτίκιο: «Ετοιμάζου Βηθλεέμ, ήνοικται πάσιν η Εδέμ...», καθ' ότι «το ξύλον της ζωής», ο Χριστός, «εξήνθησε εκ της Παρθένου», του νοητού Παραδείσου, μέσα στον Οποίον βλάστησε «το θείον φυτόν» -ο Χριστός- «εξ ου φαγόντες ζήσομεν, ουχί ως ο Αδάμ τεθνηξόμεθα».

Δεν υπάρχει, πραγματικά, πιο παρήγορο μήνυμα απ' το άνοιγμα του Παραδείσου που προεξαγγέλλει η Γέννηση του Χριστού, αφού η Ενανθρώπισή Του προμηνύει την Ανάσταση πάντων των ανθρώπων. Η φράση «Χριστός γεννάται την πριν πεσούσαν αναστήσων εικόνα» αποτελεί το εφύμνιο όχι μόνον του συγκεκριμένου αλλά και άλλων προεορτίων τροπαρίων.

Γι' αυτό και καλείται σύμπασα η επίγεια και η ουράνια φύση, η ευεργετημένη από το κοσμοσωτήριο αυτό γεγονός, να συμμετάσχη στην παγκόσμια χαρά της Γεννήσεως του Θεανθρώπου: «Άγγελοι θαυμάσατε εν ουρανώ, άνθρωποι δοξάσατε επί της γης. Μάγοι εκ Περσίδος το τρισσόκλεον δώρον προσκομίσατε. Ποιμένες αγραυλούντες τον τρισάγιον ύμνον μελωδήσατε...» και όλοι πράγματι, έμψυχα και άψυχα όντα, ευφραίνονται, «ότι έρχεται Χριστός, ίνα σώση ον έπλασεν άνθρωπον, ως φιλόανθρωπος.»

Θα ανέμενε, λοιπόν, εύλογα κανείς ότι δεν θα υπήρχε ούτε ένας που να αντιστέκεται στο ευφρόσυνο αυτό κάλεσμα, ούτε ένας που να αρνήται να συμμετάσχη στην πνευματική αυτήν πανδαισία, ούτε ένας που να μην θέλη να βιώση την ξεχωριστή αυτήν χαρά από την Γέννηση του Σωτήρος. Ποιος αλήθεια δεν χαίρεται και δεν αγαλλιάζει, όταν μαθαίνει ότι έρχεται στον κόσμο ο Σωτήρας

και ο Λυτρωτής Του;

Κι όμως! Ούτε τότε στην Βηθλεέμ, ούτε και σήμερα είναι πολλοί εκείνοι που αισθάνονται χαρά στο άκουσμα του αισιόδοξου μηνύματος ότι «ετέχθη ημίν σήμερον Σωτήρ» (Λουκ. β' 11). Η ανθρωπότητα παρέμενε -και παραμένει- διχασμένη ή μάλλον πολλαπλώς χωρισμένη. Από την μια οι ταπεινοί βοσκοί της Βηθλεέμ χάρηκαν, διότι στο πρόσωπο του Γεννηθέντος Χριστού είδαν έναν ταπεινό και ταλαιπωρημένο άνθρωπο και έσπευσαν να τον συντροφέψουν στην φτωχική του κοιτίδα. Υπήρχαν όμως και οι σοφοί μάγοι (=μεγάλοι), οι οποίοι, μόλις πληροφορήθηκαν από τις γραφές τους για την Γέννηση της «άνωθεν σοφίας», έσπευσαν και εκείνοι πρόθυμα να Την προσκυνήσουν, προσφέροντάς της πλούσια δώρα ως ένδειξη της ευγνωμοσύνης των.

Όσο για τους κατοίκους της Βηθλεέμ αυτοί αντιπροσωπεύουν τους ανθρώπους εκείνους που είναι απορροφημένοι στα προβλήματα και στις βιοτικές των μέριμνες και δεν δείχνουν καμμία ευαισθησία για μια ετοιμόγεννη γυναίκα και για τον φτωχό προστάτη της. Γι' αυτό και το βράδυ εκείνο «ουκ ην τόπος εν τω καταλύματι» (Λουκ. β' 7) για το ταπεινό ζεύγος. Ασφαλώς, οι περισσότεροι από τους απασχολημένους αυτούς ανθρώπους δεν είχαν την παραμικρή υποψία ότι στο φτωχικό εκείνο σπήλαιο θα γεννιόταν ένα «παιδίον νέον», που έμελλε να γίνη ο πάντων ανανεωτής. Επειδή λοιπόν δεν ανέμεναν έναν τέτοιο διαφορετικό άνθρωπο, γι' αυτό και αδιαφόρησαν. Την θέση, βεβαίως, των αδιάφορων λογικών όντων πήραν τα άλογα όντα, που έδειξαν μεγαλύτερη ευαισθησία και ενσυναίσθηση, προσφέροντας την ανάσα των, για να ζεστάνουν τον πλάστη των.

Μια άλλη χαρακτηριστική κατηγορία ανθρώπων είναι ο κόσμος των αρχόντων, που εκπροσωπούνται κυρίως από τον Ηρώδη και τον Πιλάτο. Εκείνοι θορυβήθηκαν από την γέννηση του νέου παιδιού και μελλοντικού βασιλέως, φοβούμενοι μήπως η δική του βασιλεία καταλύση την δική τους δυναστεία. Δεν γνώριζαν ασφαλώς οι δύστυχοι ότι η βασιλεία του Χριστού «ουκ έστιν εκ του κόσμου τούτου» (Ιωάν., ιη' 36). Έτσι, ο μεν Ηρώδης, προκειμένου να θανατώση τον επίγειο, όπως πίστευε, βασιλέα, έσπευσε να δολοφονήση χιλιάδες αθώα παιδιά, ο δε Πιλάτος, επειδή δεν μπορούσε να αντιληφθή την ανωτερότητά του και συγχρόνως ήθελε να ευαρεστήση στον λαό, τον παρέδωσε στο μαινόμενο πλήθος, για να τον σταυρώσουν.

Μήπως όμως και η εποχή μας δεν διαθέτει Ηρώδες και Πιλάτους, άρχοντες που είτε καταδυναστεύουν τον λαό είτε σπεύδουν δήθεν να τον ευχαριστήσουν, χωρίς όμως να τον ωφελούν; Εάν πη κανείς για τους αδιάφορους, αυτοί είναι πάντοτε η μεγαλύτερη μερίδα, που όχι μόνον δεν συγκινούνται από τις δυσκολίες των συνανθρώπων των αλλά συχνά τους κακίζουν κιόλας για τις αδυναμίες των.

Διαθέτει, βεβαίως, και η εποχή μας τους λιγοστούς ταπεινούς βοσκούς-ποιμένες, που συγ-κινούνται και δείχνουν την άδολη αγάπη των προς τον Σωτήρα Χριστό, και τους επίσης λιγοστούς σοφούς-ζητητές της αληθείας, που δεν συμβιβάζονται με την ψευτιά και την υποκρισία των κάθε λογής Ηρώδηδων και Πιλάτων.

Αυτοί οι τελευταίοι δεν κατάφεραν βεβαίως με την σοφία των να αναχαιτίσουν την πολυκέφαλη εξουσία, πλην, όμως, αντιστάθηκαν στα κελεύσματά της και πέτυχαν να την ξεγελάσουν, με τα κατάλληλα τεχνάσματα, γεγονός που δείχνει ότι το κακό δεν είναι αήττητο και όσο πιο λυσσαλέα ξεσπάει, τόσο γρηγορότερα εκτονώνεται. Εξ άλλου, είναι τόσο μεγάλη η γενική σήψη και τόσο βαθιά η διαφθορά, που μόνον μια άνωθεν βοήθεια μπορεί και πάλι να σώση την δύστυχη ανθρωπότητα!

Όσοι, λοιπόν, από εμάς έχουμε συναίσθηση ότι οι δικές μας ανθρώπινες δυνάμεις δεν επαρκούν, για να ανατρέψουν την ήδη εξαιρετικά δεινή κατάσταση, στην οποία βρίσκεται και πάλι σήμερα η ανθρωπότητα, με την σύγχυση, την ταραχή και τους πολέμους, τους ανταγωνισμούς, τις διχόνοιες, τα στυγερά εγκλήματα, τις ασθένειες και τους θανάτους, και συγχρόνως αντιλαμβανόμαστε ότι οι φαινομενικά ισχυροί του κόσμου τούτου εκμεταλλεύονται τελικά τον πόνο και τον μόχθο των ανθρώπων προς δικό των όφελος, δεν ελπίζομε πλέον παρά μόνον στον άνωθεν φωτισμό για την δική μας συνεργασία και ενδυνάμωση προς αποτροπή μεγαλυτέρων δεινών.

Αυτές τις ημέρες, μάλιστα, που πρόκειται να ακουστή και πάλι το χαρμόσυνο μήνυμα ότι ετέχθη και για μας και για όλους τους ανθρώπους ο Σωτήρ, ας μην το αγνοήσωμε, ούτε να σφυρίξωμε αδιάφορα, πιστεύοντας ότι δεν μας αφορά, αλλά ας ευπρεπίσωμε την Βηθλεέμ της καρδιάς μας, ώστε να εύρη χώρο να κατοικήση ο «σαρκί πτωχέυσας Βασιλεύς», για να μας πλουτίση με την χάρη Του και να μας ελεήση με το μέγα Του έλεος και την άπειρη φιλανθρωπία Του. Ας μην τον αφήσωμε μόνο Του στο φτωχικό Του σπήλαιο, την ημέρα της Γεννήσεώς Του, αλλά ας σπεύσωμε να τον συντροφέψωμε, συμπορευόμενοι κι εμείς με τους βοσκούς και τους μάγους και προσφέροντας τα ταπεινά μας δώρα.

Ας αναπέμψωμε, τέλος, μαζί με τους Αγγέλους ύμνο δοξολογίας στον Ύψιστο Θεό που ευδόκησε να γεννηθή στην γη η ειρήνη του Χριστού και ας αγωνιζώμαστε διαρκώς η Ειρήνη αυτή να γεννηθή και μέσα μας και γύρω μας προς καθολική αναγέννηση και σωτηρία! Γένοιτο!

Καλά και ειρηνικά Χριστούγεννα!

<https://bit.ly/3WjHGmv>